

Publicerad 9 juli 2011
Uppdaterad 12 juli 2011

Rockfesten

Rockfesten - ett helgjutet koncept Societetsparken, Varberg, 8/7

Medverkande: Slowrider, Karl Martindahl & The Compleatles, Billy, Peter Johansson & Nina Söderqvist

Societetsparken, Varberg, 8/7

We will, we will rock you! Publiken är med på noterna.

Och det är lika bra att jag erkänner med en gång. Jag med. Jag gillar covers. Jag menar, det är ju dom bästa låtarna man vill höra. Ni vet själva hur tråkigt det är när Ulf Lundell envisas med att spela urtråkigt nyskrivet material och man bara står och hårdlängtar efter "Öppna landskap" eller "Rom i regnet".

Covers för hela slanten var det när den tredje upplagan av Rockfesten brakade loss på Societén i Varberg i fredags kväll. Och då snackar vi inte covers där någon stackars trubadur försöker överrösta en gapig krogpublik, utan covers med skickliga musiker som brinner för sina förebilder. Klockan 19.00 klev Slowrider på scen, och vilken musik är lämpligare att starta en sommarfestival med än CCR. Partybandet numero uno, i alla fall för oss i den gyllene medelåldern.

Det är väl säkert 30 år sedan både CCR och publiken hade sin storhetstid men visst är det kul att återuppliva gamla minnen. Och varför uppfinna hjulet på nytt, det vet väl alla att den bästa musiken gjordes på -60 och -70-talen. Nu står vi där, i början en ganska gles skara, och så sakteliga börjar det rycka i våra stela leder. Kjell Gunnarsson ÄR John Fogerty.

Kanske borde Karl Martindahl och hans Compleatles ha inlett med Beatlesklassikern "Here comes the sun" för klockan 19.33 tittar solen försiktigt fram bland regnmolnen. Men många andra favoriter fick vi höra och pojarna var bedårande i pannlugg, vit skjorta, slips och väst. Stämsången satt som ett smäck, och hur kan det komma sig att man efter alla dessa år kan alla texter utantill, när man i vanliga fall inte kommer ihåg vad man sa för en kvart sedan?

Med Billy, alias Gyllene Tider, förflyttar vi oss framåt i tiden. Billy ska ha en eloge för sitt hårda jobb på scenen, jag tror att de ägnade mer tid åt att få fart på publiken än att spela. Inte lätt att lära gamla hundar sitta, men till slut blev det riktigt tryck framme vid scenkanten med både allsång och armviftningar. Gyllenes trallvänliga (och lätt enfaldiga) gladpop är numera ett obligatoriskt inslag i sommarsverige. Sommartider hej, hej!

Efter ytterligare en vända med Slowrider, som den här gången tolkade AC/DC var det så dags för kvällens höjdpunkt. Peter Johansson, som bland annat gjort huvudroll i Queen-musikalen i London

hat slagit sig ihop med kollegan Nina Söderqvist. Tillsammans gör de en tribute-show till storheter som Queen, The Who, Kinks, Stones, Whitesnake, Tina Turner och Europe. Kärleksfullt, proffsigt och med glimten i ögat hyllar de artister som hade sin storhetstid innan de inte ens var påtänkta.

Rockfesten är en av få (om inte den enda) festivalen i Sverige med en uttalad miljöprofil. Man klimatkompenserar för sina utsläpp och tio procent av intäkterna går till Naturskyddsföreningen. Så känns Rockfesten som ett helgjutet koncept. Bra musiker spelar de låtar man vill höra och dessutom gör man klimatet en tjänst. Men sex timmar är ändå en väldigt lång tid. Varför inte korta ner och göra ett tajtare spelschema? Och kanske ha lite kringaktiviteter på grusplanen? Med de invändningarna hoppas jag på återseende nästa år.

Lotta Bergström

lotta.bergstrom@hsomih.se